

Bogár László: Az új gazda parancsai

2015 február 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A MSZP–SZDSZ nagykoalíció legalább harminc-negyven éve meghatározója a magyar politikai rendszer uralmi struktúrájának.

A DEKA, azaz a Demokratikus Kerekasztal létrehozásával újabb parodisztikus szakaszához érkezett az a most

már lassan egy évtizede zajló folyamat, amelynek során igen találékony módon, lépésről lépésre számolja fel önmagát az a valami, amelyet jobb híján „balliberális” politikai szegmensnek szokás nevezni. E hosszan elnyúló öngyilkosság során egyúttal megmutatkozik a baloldal liberalizmushoz való kapcsolatának teljes csúnya is. Az itt következő gondolatfűzében arra tennék kísérletet, hogy kicsit közelebb kerüljünk annak a találynak a megoldásához, amelynek lényege éppen ez az önfelszámolás.

Pedig ez a komplexum, vagyis a MSZP–SZDSZ nagykoalíció legalább harminc-negyven éve meghatározója a magyar politikai rendszer uralmi struktúrájának. És hogy miért beszélek harminc-negyven évről? Hát azért, mert ahogy már írtam erről, 1996-ban Jacques De Larosier bankelnök személyesen mesélte el nekem annak az 1981-ben lezajlott beszélgetésnek a történetét, amelyet Kádár Jánossal folytatott Budapesten.

Ahová akkoriban a Nemzetközi Valutaalap vezérigazgatójaként azért jött, hogy közölje Kádárral: a játszma véget ért. Sikeresen adósságcsapdába csalták Magyarországot, így, bár a szocializmus és a szovjetfüggés színpadi díszletei egy darabig még a helyükön maradnak, Kádár a továbbiakban lesz szíves az a Washingtonból érkező diszkrét utasításait követni, ha nem akarja, hogy országát kirobbantsák alóla. Legnagyobb meglepetésére Kádár cinikusan vigyorogva közölte, hogy ebben semmi meglepetés nincs, és mivel évszázadok óta mindig elsőrendű birodalmi seggnyalók voltunk, így most is várjuk az új „gazda” parancsait, és ő, mármint Kádár, garantálja, hogy nagyon elégedettek lesznek majd velünk e parancsok végrehajtását illetően. Sőt, annak érzékeltetésére, hogy nem a levegőbe beszél, azt is jelezte, hogy Nyers Rezsőt és Tardos Mártont (lám-lám, az „MSZP–SZDSZ nagykoalíció”) már meg is bízta azzal, hogy hozzanak létre vezető jogászokból egy olyan munkaközösséget, amely néhány év alatt kidolgozza Magyarországnak a globális kapitalizmus intézményi rendszerébe való visszaillesztésének jogi kereteit. Ez a grémium 1986-ra el is készült a munkával, Tardos pedig a Fordulat és reform című dolgozat „szamizdatként” való terjesztésével el is kezdte ennek az informális politikai térben való tesztelését. Az ultraliberális értelmiség azóta is „szabadságharcként” ünnepli mindezt, holott evidens módon ennek éppen az ellenkezője ment végbe.

Az ezáltal felépített új birodalmi függés és kifosztás sokkal brutálisabbnak bizonyult az elmúlt harminc év során, mint a szovjet rezsimé volt. És miután a teszt igen sikeresnek bizonyult, Kádár még bukása előtt utasítást adott az ezzel összhangban lévő törvényjavaslat benyújtására, amelyet a parlament 1988 őszén el is fogadott, és az már

csak „hab a tortán”, hogy azóta is ez van érvényben 1988-as VI.-os törvényként. Vagyis az akkor még nyíltan nem létező, mert a struktúra mögé „bújó” MSZP–SZDSZ nagykoalíció meghatározó szerepet játszott már az ország tudatos és katasztrofális eladósításában is 1972-82 között, majd az adósságcsapdára alapozódó újabb birodalmi kifosztás végrehajtásában. Amit az úgynevezett első szabad választások után vitt véghez, az inkább csak a kegyetlen végjáték, Magyarország végső felszámolása, aminek a formálisan kormányon lévő Antall-kabinet legfeljebb tehetetlen szemlélője lehetett.

Ez a kollaboráns struktúra becslések szerint harminc év alatt legalább ötszázmilliárd dollárnyi anyagi vagyontelést okozott az országnak. A most már lényegében visszafordíthatatlannak látszó anyagi, fizikai, lelki, erkölcsi és szellemi lepusztulást, e dimenziókban csak a török hódoltság időszakához mérhető kifosztást cinikusan perverz kéjjel „szabadságnak, demokráciának, felemelkedésnek, jólétnek” nevezték el azok, akik a magyar társadalom mérhetetlen szerencsétlenségére sajnos valóban „tudták, merték” és kíméletlen kegyetlenséggel „tették” is mindazt, amivel végzetes lejtőre lökték az országot.

A kicsit „készen érő” típusú magyar társadalom 2010-re végre összeszedte addig tökéletesen hiányzó tudását és bátorságát, s megdöntötte ezt a nagykoalíciót. Az elgondolkodtató inkább az, hogy az „futtató” globalista rendszer minden látszólagos – főként üres verbális intervenciókban megnyilvánuló – támogatása mellett valójában sorsukra hagyta őket. Mindez például most abból is látszik, hogy nemcsak engedi, hogy a DEKA bohózatba illő vergődése végbemenjen, de még arra is ösztönzi a liberális médiát, hogy minderről beszámolva megsemmisítően gúnyos „tudósításokban” részletesen tálalja is ezt a tragikomédiát. E burleszk drámai lényege ugyanis éppen az, hogy így most utólag az is kiderülni látszik, milyen hihetetlenül hamis, ócska, hazug és primitív sztereotípiákra épült az a bizonyos „liberális demokráciának” nevezett kifosztó gépezet, amelynek sok-sok levitézlett pojacája – köztük néhány valaha talán jobb sorsra érdemes nemzetközi híresség – éppen ledarálja saját személyén túl az uralomra kerülésük minden további esélyét is.

Hát csak hajrá!

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló

